

Ion PARHON

Vâlceeni nu se lasă

La Râmnicu Vâlcea, inimosul Teatru „Anton Pann”, care n-a încetat să creadă în „steaua” sa nici când în sala Casei de cultură a sindicatelor sufla crivățul, s-a confruntat cu o nouă dilemă. Dacă printr-o Hotărâre de Guvern, care trecea sala unui vechi cinematograful în patrimoniul Consiliului județean, se iveau, în sfârșit, perspectiva ca teatrul să ocupe un sediu propriu, o anexă la Legea cinematografilor „contrazice” această veste bună. Fără să dezarmeze, trupa a oferit publicului două premiere înainte de sfârșitul anului trecut și se pregătește de zor pentru cea de-a treia.

În primul caz, spectacolul cu *Cel care a dat colțu'* de Rene de Obaldia, în regia tânărului Alexandru Boureanu, aduce în prim-plan două personaje feminine, care sporovăiesc despre defunctul soț al uneia dintre ele, despre luminile și umbrele vieții lor, sau despre senzualitate și despre condiția femeii, în general, mărturisindu-și totodată năzuințele lor neîmplinite. Se strecoară printre replici puțin umor, puțin amar, dar mult adevăr de viață, ce se întrevede mai ales în atitudinea, în comportamentul scenic, în ruperile de ritm și plasticitatea expresiilor fizionomice și corporale ale celor două interprete, Raluca Păun și Ramona Drăgulescu. Desfășurat în limba franceză, în prima parte, și în limba română, în cea de-a doua parte, spectacolul oferă și surpriza schimbării rolurilor, între protagoniste, fapt ce aduce un plus de vioiciune, de pitoresc și savoare, declanșând adeseori aplauzele entuziaste ale publicului.

Prin cel de-al doilea demers artistic, semnat de regizorul Adrian Roman, ne întâlnim cu piesa dramaturgului vâlcean Doru Moțoc, intitulată *Zborul, de fericiți!*, care a prilejuit un frumos spectacol de teatru radiofonic, premiat în cadrul Galei UNITER din anul 2002. Este un dialog între două personaje, A și B, cu o identitate bizară, lipsită de determinări etnice, sociale, geografice și chiar caracterologice, care evocă nevoia de zbor, eterna noastră nevoie de zbor, prin puterea gândului și cea a visului. Totul se petrece într-o cameră și mai bizară, cu pereții văruiți gros, pe care se scurge nisipul, mobilată cu câteva scaune efemer ocupate, probabil de foștii „chiriași”, a căror existență este trădată de încălțările scâlciate, aflate într-un colț al încăperii (decor sugestiv, realizat, împreună cu costumele, de Ileana Mihăescu). Pe parcurs apare și un „înger” care asistă discret la încercarea eroilor de a ieși din această veritabilă celulă apocaliptică, pregătit să opereze ritualul... dezinsecției. Prin iscusința directorului de scenă și aportul remarcabil al interpreților Cristian Alexandrescu (A), Sorin Ionescu (B) și Radu Constantinov (*Îngerul*), textul „suferă” nu numai un inspirat efort de vizualizare a conflictului, dar și de limpezire a semnificațiilor sale. La acestea se adaugă încă o contribuție importantă a regiei, prin „participarea” unui radio, care lărgeste aria discursului scenic și adâncește sensurile piesei, le conferă conotații valabile pentru o civilizație bântuită de spectrul absurdului, al destrămării oricărei intimități și al alienării. Să fie zborul de gând o soluție? Dar încotro acest gând?